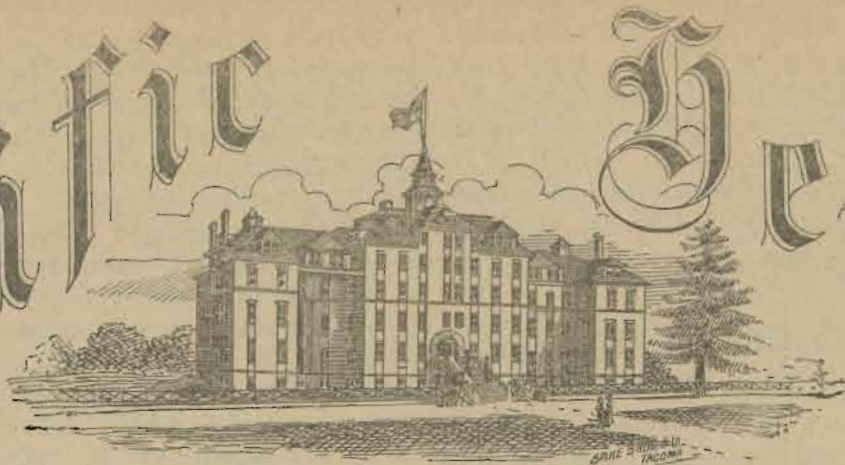

Pacific Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY,
Dedicated October 14th 1894.

No. 35

Parkland, Wash. 4. Sept. 1895.

5te Aarg.

Katholicismen i Mexiko.

(Af W. D. Powell.)

Katholicismen fremmer Hedenstabet. Den har aldrig gjort noget for at føre Mexicanerne ud af Hedenstabet. Maximilians Feltpræst, der blev udnævnt af Paven, har skrevet en Traktat, som er bleven udgivet i Paris. Han siger: Mexicanerne er ikke Kristne, 1) fordi de ikke anerkender Guds Ord; 2) paa Grund af deres Ubibelenhed bestaar deres Religion blot af Skikke og Ceremonier. De ved ikke, hvad det er at tilbede Gud i Sandhed og Sandhed. Dyd er ukendt blandt den katholicke Geistlighed. Sacramenterne gives til Børn, som er kun 5 Aar gamle. Enhver Ceremoni er gjort til en Handelsvare.

Der er i Mexiko ikke en eneste Røver, som ikke er en sværmerisk Katholik. De er belæstede med Tryllemidler for at holde Djævelen borte. En bekendt Røver blev bekjæret for sin Frelse og raadsforte sig med sin Præst. En stor Sum Penge blev betalt og Avbittering modtaget for at skaffe ham Saligheden. Siden begyndte Røveren igjen sin tilvante Forretning med at plyndre sine Medmennesker.

En af de levende Mænd i Mexiko giftede sig med sin egen Søster, hvortil han fik Pavens Tilladelse for \$30,000. En Mand gav \$16,000 til den romersk-katholicke Kirke for at faa Lov til at gifte sin søsterdatter. Jeg er personlig bekendt med denne Mand. Det koster fra \$1.50 til \$2.20 at faa et Barn døbt.

Derfor Regjeringen i Mexiko ikke havde taget Kirkegaardene fra Præsterne, saa kunde Folket ikke have faaet deres Døde begravet uden at maatte betale meningsløst meget til Kirken og Præsterne.

Den laveste Betaling for en Begravelse i en Kirke er \$15, medens Arbejders Dagløn er tolv og en halv Cent. Naesten alle katholicke Præster i Mexiko har selv Børn.

Foredrag over 1 Tim. 4, 1-11.

(Af Prof. J. N. Hillie.)

Kjære Medbrødre i Ordets Embede! Naade og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus. Amen.

I sin urandsagelige Visdom og Naade har vor Herre Gud her paa Jorden indsat Mennesker til at være sine Budsbrødre og Sendebud om sin Gjerning til Menneskers Frelse og Salighed; ved Mennesker vil han her paa Jorden samle sig en Hjord og have den vogtet, dog saaledes at han selv forbliver Overhyrden. Vi, kjære Brødre, har af Gud

faaet Kald til at være hans Tjenere i denne Gjerning og faar Lov til fremfor hans øvrige Troende paa Jorden at kaldes Jesu Kristi Tjenere.

Enhver, som er Tjener, maa være opmærksom paa sin Herres Befaling og overensstemmende med den maa han gjøre sin Gjerning, baade der, han har Befaling til at arbejde og gjøre den saaledes som hans Herre har har anvist ham den. Saaledes ogsaa en Jesu Kristi Tjener i Ordets Embede. Dette er en Tjeneste som er meget vigtig, Følgerne er saa vidt rækkende, baade i Henseende til Betsignelse, naar den udføres med Trofasthed saaledes som Herren vil, og med Hensyn til Fordervelse, naar man er utro og afviger fra Herrens Vel og Befaling. Derfor er det ogsaa af saa stor Vigtighed, at vi Herrens Tjenere opmuntrer hinanden til Trofasthed og stadig modtager Undervisning og Betærelse om selve Tjenesten.

Vor store Overbyrde har da ogsaa gennem sin Apostel Paulus i hans Hyrdebrev givet de Kirkens Tilhængere Timotheus og Titus og derigjennem os saa mange herlige Lærdomme om denne Tjenestes Uøvelse. I det oplæste Skriftstykke har vi ogsaa saadan Undervisning.

Noget vi deraf skal lære er, at se hen til Tidsaanden med dens Farer og Fristelser og ved Herrens Ord lede ud fra Farer og Fordærvelsen, men da maa vi ogsaa selv først være dygtiggjorte for denne Tjeneste ved Opførelsen i Troens og den gode Lærdoms Ord.

Vi lever i en Tid, da en stor Del af dem, som bestroder sig for at sætte det Gode høit og vil forbedre Menneskene sætter Livet høiere end Læren og det endog da naar det gjælder Menneskenes evige Salighed hos Gud; ja man gaar endog, saa vidt, at det ligefrem siges: det er ikke saa farligt med Læren, naar blot Livet er smukt og godt. Men et Liv, som ikke har Guds Ord til sin Regel og Maalestok, et Liv, som ikke er efter Guds Villie, er ikke noget ret Liv, hvor smukt Mennesker kan indbilde sig, at det er. Og Menneskets Levnet bestaar i Grunden i noget mere end en Samling af nogle udvortes Gjerninger; der er ogsaa et indre Liv i Tanker og Begjæringer, et Liv, som der-bliver seet alt for lidet paa. Da nu Gud er vor Dømtter, saa gjælder det og, at Guds Ords Lære om Menneskets Liv blir taget i Betragtning og at man ikke oplæres til at søge sin Salighed i noget andet end netop det som Gud har gjort

til Grund for den. Og hvad skal vi saa sige om denne Paastand, at Livet er vigtigere end Læren, naar vi tillige betænkter, at det rette Liv skabes, næres og opholdes ene og alene ved Guds Naade, som er virksom blot gennem hans Ord!

Men Jelen viser, hvilke forfærdelige Forsættelser saadanne Paastande har, og hvorledes de ogsaa vil bringe den gode Tro til at give dem det rette Raad — Djævelens Lærdomme, fremfattede af forfærdelige Mænd, som ogsaa leder andre til Frafald fra Troen, men da er man ogsaa berøvet Saligheden, da den ene og alene opnaaes gennem Troen.

Men Nogen vil kanske sige, hvad her denne Tekst at gjøre med denne Sag? Jo, nogle af disse Djævelens Lærdomme nævnes her, f. Ex. at man ikke skal gifte sig og, at man skal afholde sig fra Mad, som dog Gud har skabt til at annammes med Takksigelse af hans troende Kristne. Det er altsaa visse Forordninger med Hensyn til det udvortes Liv, de gjør saa vigtige, Noget som de fremsætter som en særegen Gudsdyrkelse fremfor alt andet og hvorpaa de bygger sit Saligheds Haab. Dette Liv bliver dem vigtigere til Salighed end det, som Gud lærte, og dette holder de fast ved, falder dybere og dybere, fordi de foragte den rene og rette Lære. Vi, som lever saa længe efter Apostelens Tid, har seet, hvorledes denne Retning i Livet har udviklet sig f. Ex. i Babelkirken, medens det paa Apostelens Tid for mange vistnok saa meget uslydigt ud. „De havde vel sin af Visdom ved selvvalgt Dyrkelse og Udmagelse og Uflaansomhed mod Vegemet; de tjente kun til Kjødets Tilfredsstillelse.“ Surdeigen var der, og da den ikke blev taget bort, blev den medbragt den hele Masse og blev en smag. Det var en falsk Salighed og et Frafald fra Troen i den i Kjød til vor Forløsning auventbarede Guds søn. Paastanden om, at saadant legemligt Afhold var nødvendigt til Frelse, hviler i sin sidste Grund paa manglende Syn for Forløsningen i Kristus som en engang for alle fuldbragt Kjendsgjerning. Man mener, at man ved Kristi Gjerning endnu ikke er helt og fuldt friet ud af Synden, og vil derfor udfylde den i ham stiftede Frelse — forsaavidt man ikke endog ganske nægter den — derved, at man selv ved asketisk „Afhold“ søger at frigjøre sig fra Synden, som man væsentlig finder i den legemlige Natur. Hvad de ikke med Ord ligetil vilde udtale, nemlig at de ikke satte sit Haab

om Frelse og Salighed i Kristus alene, det bliver dog kjendeligt ved deres Bilsfarelser paa det praktiske sædelige Omraade. Eine Lærdomme om Frelserens Person vilde de ikke straks rykke saa klart ud med i deres fulde Omfang; men disse sædelige Anvisninger vare de mindre ængstelige for at aabebare, saa meget mere som de just derved kunde vinde Udseende af en særegen Mandelighed. Og her maatte nu Timotheus være paa sin Post. Det gjælder strax at møde disse Frafaldets Forbud. Imod dette, som de foregiver smukke men dog falske Liv, skal du foreholde Brødrene, at al Guds Skabning er god og Intet at forskyde, som annammes med Takksigelse; thi det helliges ved Guds Ord og Bøn. Alt er skabt for at nydes. Helligstabet er en Guds Ordning til Menneskets Bedste og til deres Bestaaen i Verden. Mod Tidsaandens Falskhed, skal Timotheus holde Guds Ord frem.

Saaledes gjælder det da ogsaa for os som Paulus og Timotheus, Medarbejdere i Kristi Kirke, ja som Guds Tjenere paa Jorden, at se hen paa vor Tid med dens Foreteelser, se paa, hvad der rører sig inden Kirken og udgaar fra dens Lærere, prøve Mændene, prøve Læren, værne om den, og som Bøgttere paa Zions Mure værne om Guds Kirke, at ikke menneftelige Lærdomme og Anskuelse skal faa Indgang, Hjemmel og Fremgang og saa endelig fordrive Herren og hans Ord.

Det er sandt, at vi skal være ivrige i ved den sunde Lære at lægge den rette Grundvold, at forkynde Herrens Sandheder, at prædike Lov og Evangelium og derved opbygge Guds Kirke iblandt os, men vi skal ogsaa værge Guds Kirke, forsvare den med dette samme Ord og ikke være bange for at gaa mod Djævelens og forfærdelige Mænders listige Anslag mod Guds aandelige Skat. Vi skal først og fremst gennem Ordet vise Veien til Salighed, lade Ordet lyse, saa han, som er Veien og Sandheden og Livet kan faa naa Hjertene og af den enkelte sjæl virkelig blive annammet som saadan. Men baade for at den Enkelte enten ikke skal bedrage sig selv og mene sig i Kristus at have al sin Salighed, medens han dog har det i sit Eget eller i det Jordiske; eller om Kristus virkelig for Nærværende er hans Et og Alt, at han ikke skal lade sig forføre igjen af Løgnen, saa maa en Herrens Tjener angribe Løgnen. Har Løgnen mange Venner og Følghere blir det end nødvendigt, saa man trænger Mod for at føre Herrens Krige

